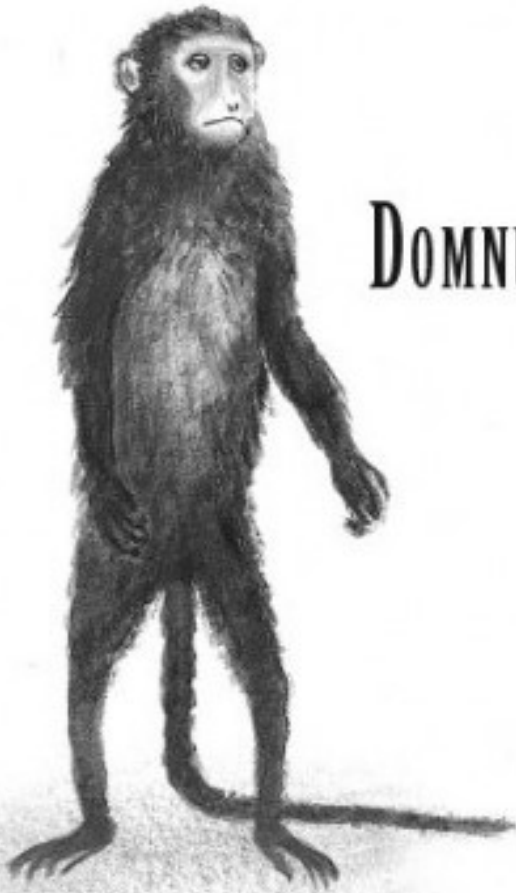

CAPITOLUL UNU
POȘETUȚA SÂCĂITOARE

NOIEMBRIE 1907

Deși stăteam cu ferestrele închise, nisipul tot reușea să pătrundă în compartimentul de tren și să se strecoare pretutindeni. Mă tot foiam pe locul meu, nesimțindu-mă deloc confortabil. Am suflat pulberea care se așternea pe paginile jurnalului și m-am concentrat asupra listei pe care o alcătuiam. Atunci când văd lucrurile așternute negru pe alb, reușesc să gândesc mai eficient.

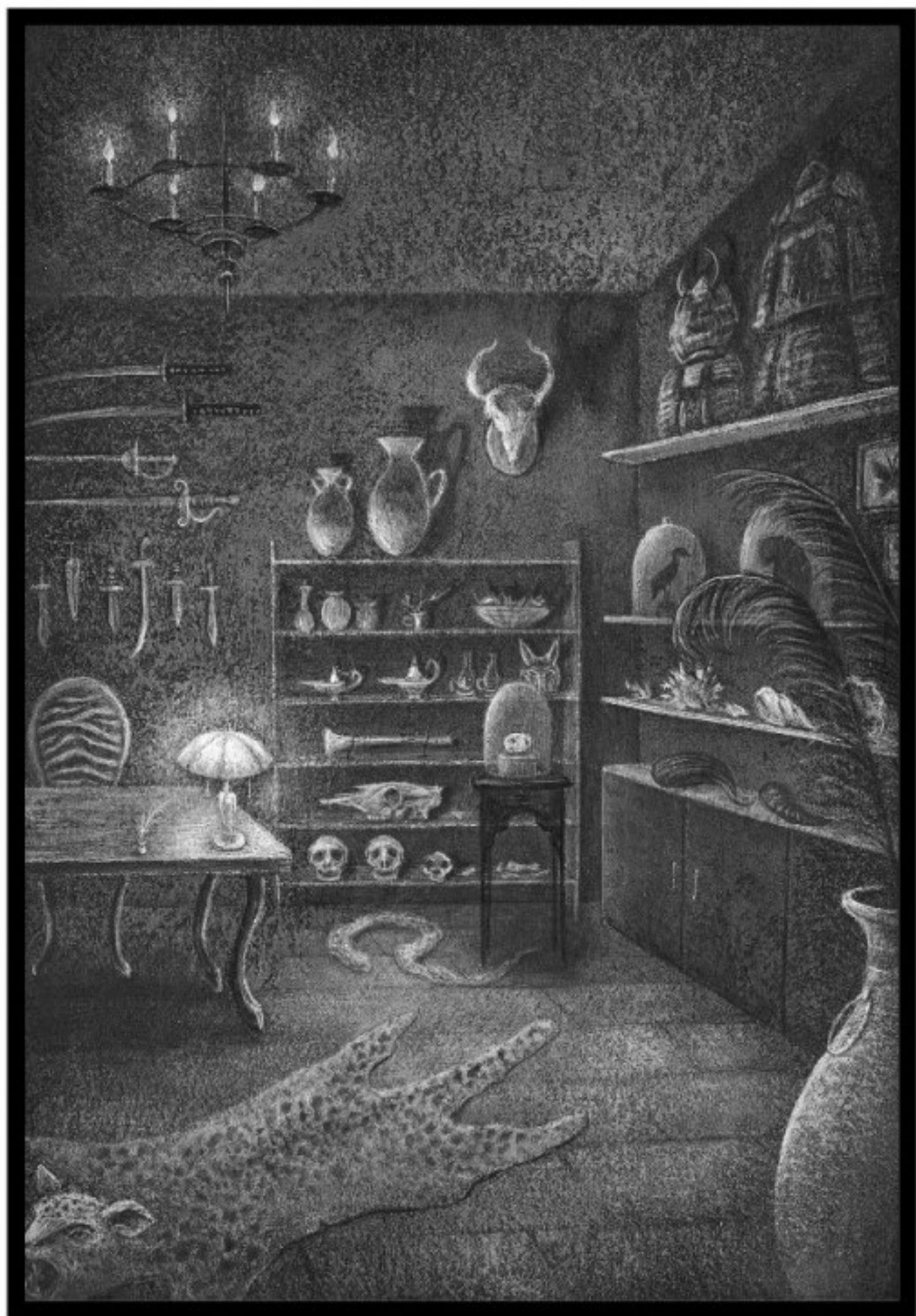
CAPITOLUL TREI
DOMNUL PROFESOR QUILLINGS,
NU-I AȘA?

– A, SCUZE! Întinse mâna și își împinse masca de piele și alamă spre creștetul capului. Ochii lui își redobândiră dimensiunea obișnuită, iar eu am simțit că-mi revin la normal. Purta ochelari de protecție cu lentile de mărire.

Omul ieși de după masa de lucru, își netezi părul (gest care nu avu niciun efect) și își îndreptă papionul portocaliu, care era ușor pârlit la unul din capete.

– Domnișoara Throckmorton? Îmi întinse mâna și se uită în jos la mine.

Am făcut o reverență rapidă.

pereții, ca și cum încăperea n-ar fi fost nimic altceva decât o debara enormă. Pe o măsuță erau expuse niște ouă enorme de crocodil. Lângă măsuță, pe podea, se găsea pielea unui șarpe gigantic. Dincolo de aceasta, mai era o masă pe care erau așezați scorpioni uscați (deși, erau așa de bine conservați, încât păreau vii; mi-am ținut respirația de groază aproape un minut până ce mi-am dat seama că nu sunt vii.)

Dar rafturile îmi atraseră atenția în mod deosebit. Unele obiecte erau în mod vădit niște vechituri fără valoare: un turban galben ponosit, o copită despătată de capră (câh!), trei colți ascuțiți, o pereche de pene negre și o lampă de alamă stricată, o vechitură cum găsești în orice bazar egiptean.

Cu excepția faptului că lampa nu era atât de inocentă pe cât părea a fi la prima vedere. Ceva, nu chiar un blestem, dar ceva sumbru sălășluia în lampa aceea de alamă. Sau, e posibil ca senzația să fi fost provocată de rânjetul măștii de bronz de lângă ea. Acum, serios, putea fi cauzată de oricare dintre ciudățeniile de pe raft. Cercuri de os, un corn imens de taur care mă tulbura ori de câte ori îmi cădeau ochii pe el... Mai era și o trompetă de bronz, ce părea veche de când lumea, care, deși nu părea a fi purtătoare de blesteme, emana, totuși, ceva puternic, ceva ce nu puteam identifica precis.

Am aruncat o privire spre ușă, bucurându-mă că încă nu se deschisese și că maiorul Grindle nu-și făcuse încă apariția. Eram convinsă că ceea ce un om ține pe rafturi spune foarte multe despre el, iar maiorul Grindle se contura ca o ființă foarte interesantă.

În cameră se mai afla și cea mai neobișnuită colecție